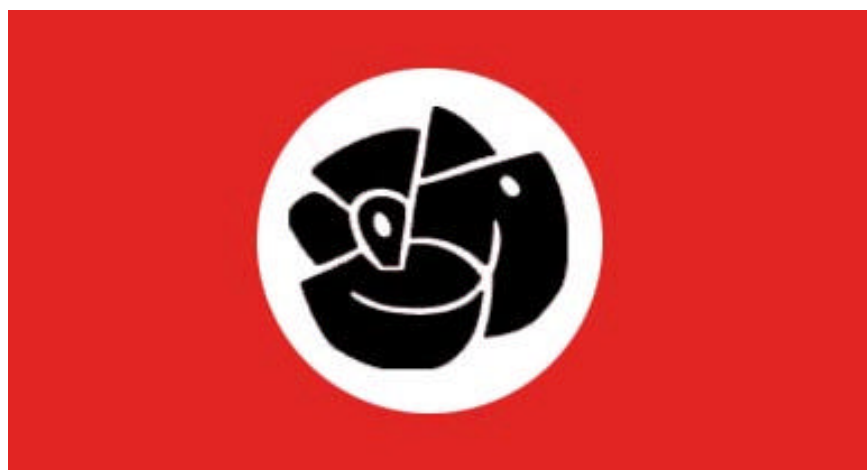

Socialdemokraternas sanna natur

Med anledning av den senaste tidens angrepp från socialdemokraterna och den smutskastningskampanj som partiet ämnar utsätta Sverigedemokraterna för, ger SD-Kurirens Mattias Karlsson dig här en inblick i det socialdemokratiska partiet bakom den demokratiska fasaden. Socialdemokraterna säger sig vilja avslöja Sverigedemokraternas sanna natur, här presenteras deras egen.

Skrämda av Sverigedemokraternas ökande popularitet bland de svenska arbetarna har socialdemokraterna och deras ungdomsförbund, SSU, lanserat en riksomfattande smutskastningskampanj mot partiet. Målet med kampanjen sägs vara att "... avslöja Sverigedemokraternas sanna natur. Deras kopplingar till nazism, kriminalitet, deras odemokratiska metoder" etc. Frågan är hur ett parti som förespråkat revolution, hyllat massmördare, förnekat massmord, tvångssteriliserat människor i rasförädlande syfte och attackerat meningsmotståndare, kan anse sig ha någon som helst trovärdighet på det här området?

Kopplingar till nazism

- socialdemokraterna och rasbiologins politik

Socialdemokraterna, som säger sig förfäras över Sverigedemokraternas påstådda kopplingar till nationalsocialismen, är nog det svenska parti som har det grövsta syndaregistret på detta område. Man skall då ha i åtanke att flera av de borgerliga partierna haft valsamverkan med nazistiska och fascistiska partier, och i centerns fall även pläderat för rashygien i sitt partiprogram. Socialdemokraternas vurmande för rasbiologin var dock så omfattande, att man i vissa fall fungerade som en inspirationskälla för de tyska nationalsocialisterna. Jämfört med socialdemokraterna är de snedsteg som begåtts i Sverigedemokraternas historia rena barnleken. Att ett parti med en historia som socialdemokraternas nu har mage att peka finger och försöka sätta sig till doms över ett parti vars historia inte innehåller en bråkdel så många snedsteg som det egna, tyder på en skrämmande historielöshet och en i det närmaste gränslös fräckhet. Vore jag socialdemokrat skulle jag akta mig noga innan jag började kasta sten i ett väldigt skört glashus.

Socialdemokraternas tidigare positiva hållning till rashygien kan inte bortförklaras med att de var ett offer för den rådande tidsandan. Rasbiologin var en naturlig del av den socialistiska ideologin, vilket med all önskvärd tydlighet framgår av boken "Rasbiologi och socialism". Denna bok redogör för det tydliga släktskapet mellan socialismen och rasbiologin och där kan man bland annat läsa påståenden som: "Att den nordiska rasen är värdefullare än den negroida har åtskilligt fog för sig..." Boken gavs ut 1926 och författades av Allan Vougt som var chefredaktör för den socialdemokratiska tidningen Arbetet, mångårig riksdagsledamot och ledamot av socialdemokratiska partistyrelsen samt så småningom även försvarsminister (Historien om Sverige-drömmar och verklighet, Herman Lindqvist sid. 310).

De konservativa krafterna i Sverige var i många fall motståndare till det rasbiologiska tänkandet, då detta grundade sig på darwinismen och därmed stred mot den kristna läran. Socialdemokraten Vougt gick till kraftfullt angrepp mot denna konservativa syn på rasbiologin: "Ännu reagerar människornas konservativa flertal starkt mot det förslag om sterilisering av förbrytare, vilken bara är den ena sidan av rashygienens krav på inskränkning av de mindre goda elementens fruktsamhet... men framtidens människosläkte kommer utan tvivel att visa långt mindre skonsamhet mot de neddragande elementen än vi."

Vougt fick rätt i denna förutsägelse när nationalsocialisterna i Tyskland ytterligare utvecklade de svenska socialdemokraternas rasbiologiska tankar. Ingen skall förledas att tro Allan Vougt var något undantag på det här området, det finns otaliga exempel på att rastänkande var mycket djupt förankrat inom den socialdemokratiska ledningen.

Arthur Engberg som även han var chefredaktör för tidningen Arbetet och sedermera socialdemokratisk ecklesiastikminister uttryckte sig på följande sätt: "Vi hava ju lyckan att äga en ras, som ännu är ganska oförstörd, en ras som är bärare av mycket höga och goda egenskaper." (återgivet i Dagens Nyheter den 20 augusti 1997).

En annan rasideologisk socialdemokrat med hög profil var författaren Bengt Lidforss som bland annat skrev i Arbetet att: "Vad negern kan tillägna sig av vår europeiska civilisation bildar blott och bart en tunn fernissa kring hans ursprungliga väsen, i sitt inre är och förblir han neger." Lidforss var också av den bestämda åsikten att det var: "en livsfråga att hålla sig fritt från inblandning av fysiskt och andligt underlägsna raser." (H. Lindqvist sid. 311)

Ett annat exempel på den svenska socialismens ideologiska förhållande till rasbiologin är den skrift som den socialistiska studentorganisationen Clarté gav ut 1925, skriven av Karl Evang och Ebbe Linde. Där hävdade författarna att det var viktigt att lägga en modern vetenskaplig syn på samhällslivet och den socialistiska utvecklingen. "Med glädje ser socialismen därför varje framstöt i riktning mot ökad tillämpning av biologins resultat på människornas kollektiva liv. Tanken att inskränka antalet bärare av oförmånliga anlag är sålunda en rationell tanke, som alltid fått stöd från socialistisk sida. I ett socialistiskt plansamhälle kommer åtgärder i denna riktning att ingå i det allmänna hälsovårdsarbetet."

"Principiellt är också socialismen livlig anhängare av tanken på att i människornas samhälle tillämpa samma betraktelsesätt som gäller för naturen i övrigt" (Contra.nu). Den steriliseringslag som infördes 1934 och - med vissa förändringar gällde - till 1975 hade sina rötter i 1920- och 1930-talens rasbiologiska tänkande. 1922 motionerade socialdemokraterna Alfred Petrén och Ernst Wigforss om tvångssterilisering av förståndshandikappade i Sverige med hänvisning till de "*Rashygieniska vårdorna av att sinnesslöa fortplantar sig*".

Socialdemokraten Petrén avslöjade också vid en debatt i kammaren att man först övervägt att avrätta de så kallade sinnesslöa, men att detta fallit på att det kunde skapa oro bland de avrättades föräldrar som i vissa fall trots allt tyckte om dem. Redan två år tidigare hade Hjalmar Branting (ledare för socialdemokraterna och statsminister i tre omgångar mellan 1920 och 1925) motionerat om att staten skulle inrätta ett rasbiologiskt institut.

Efter att Hitler hade tagit makten i Tyskland 1933 infördes en lag om tvångssterilisering. Den socialdemokratische justitieministern Karl Schlyter sände då omedelbart en grupp svenska experter till Nazityskland för att studera de nya tyska lagarna och lära av de tyska erfarenheterna (H. Lindqvist sid. 320, 321).

Hjalmar Branting och hans parti fick också sitt rasbiologiska institut, men först sedan socialdemokraterna mer långsiktigt övertagit regeringsmakten (1932) kunde tankarna på sterilisering av "mindre goda element" förverkligas, vilket skedde genom en lag 1934. Tanken var att personer som "misstänkes överföra sinnessjukdom eller annan sinnesslöhet eller svårartad sjukdom eller svårt lyte av annat slag" skulle förhindras att skaffa barn.

I lagens grundregler var det först tänkt att den berörde själv skulle acceptera en sterilisering, men i praktiken blev det ofta så att myndighetspersoner "övertalade" personerna att skriva under om sterilisering, inte sällan i utbyte mot andra förmåner som till exempel sociala bidrag eller en bra lägenhet. Det fanns också utrymme i lagen för tvångsmässiga åtgärder mot dem som inte ansågs vara rättskapabla. År 1941 skärptes steriliseringslagen ytterligare så att även personer med ett "asocialt levnadssätt", som till exempel ogifta flickor som blivit gravida, kunde bli tvångssteriliserade.

I boken "Kris i befolkningsfrågan" gick författarna Gunnar och Alva Myrdal till angrepp mot den gällande tvångssteriliseringslagen, då de menade att denna inte gick tillräckligt långt när det gällde "utsvring av höggradigt livsodugliga individer". Författarna var öppna för tanken att minst var tionde svensk skulle steriliseras och de sade sig vilja se "ett ganska skoningslöst steriliseringsförfarande" och "en så sträng lagstiftning som möjligt."

Enligt makarna Myrdal hade de människor som låg samhället till last ingen rätt att sätta barn till världen. Makarna Myrdal delade in befolkningen i "toppvärdiga och icke toppvärdiga" och uttryckte en önskan om att: "Helst skulle man på den vägen [sterilisering] vilja utrota all slags fysisk och psykisk mindervärdighet inom befolkningen."

Bokens rasmedvetna författare nådde senare höga positioner inom socialdemokratien. Gunnar Myrdal blev handelsminister, medan Alva åren 1967-1973 var konsultativt statsråd. Den socialdemokratiska steriliseringslagstiftningen innebar att mer än 60 000 människor steriliserades i Sverige under åren 1935-75, vilket är fler än i något annat västland bortsett från Nazityskland. Långt ifrån alla led av någon form av förståndshandikapp utan även epileptiker, alkoholister, kriminella, "osedliga" kvinnor, och andra asociala element blev tvångssteriliserade i rasförädlande syfte. Mer än 20 000 ogifta gravida kvinnor steriliserades under utpressning, genom att lagen endast tillät dem att få abort om de godtog sterilisering efteråt (H. Lindqvist sid. 321, 322).

Att Sverigedemokraternas första partiledare, Anders Klarström, i sina tidiga tonår var medlem i en nazistisk organisation är något som ofta och gärna påtalas av socialdemokrater och andra som ett bevis på att Sd är ett "nazianstruket" parti. Att socialdemokraten Ragnar Eriksson, som var politisk sakkunnig i regeringskansliet, ecklesiastikminister i den socialdemokratiska

regeringen under åren 1957-1967 och sedermera även landshövding i Uppsala, var en av grundarna till den fascistiska organisationen Förbundet nya Sverige, är dock något som det talas tystare om (en annan av grundarna till denna organisation var den kände fascisterna Per Engdahl som sedermera kom att bli en "inspirerande samtalspartner" till den socialdemokratiska statsministern Tage Erlander enligt Svenska Dagbladet den 19 maj 1994).

Det tycks heller inte vara någon som anser att socialdemokraterna är ett "nazianstruket" parti bara för att den före detta ledaren för Nationalsocialistisk Front, Anders Högström, numera är aktiv medlem i partiet.

Att den före detta SSU ordföranden Nils Flyg sedermera blev ledare för ett av Sveriges största nazistpartier, Socialistiska partiet (H. Lindqvist sid. 175), att det var den svenska socialdemokratiska regeringen som på 1930-talet begärde (och fick förslaget beviljat) att tyskarna skulle stämpla ett "J" i tyska judars pass, att det var en socialdemokratisk statsminister som godkände transporter av nazityska soldater genom Sverige och som försåg Nazityskland med nödvändiga råvaror, att författaren Bosse Schön under materialinsamlingen till sin bok, Där järnkorsen växer, stötte på socialdemokratiska kommunpolitiker som varit frivilliga i Waffen-SS under andra världskriget, att den socialdemokratiska riksdagsledamoten Luciano Astudillo år 2000 talade vid en antisemitisk demonstration i Malmö, där deltagarna eldade upp en halmdocka föreställande en jude samt släpade ut en judisk butiksägare på gatan och misshandlade honom. (Dagens Nyheter den 17 oktober 2000), eller att den socialdemokratiska regeringen den 14 december 2000 beviljade livslång konstnärslön åt den antisemitiska tecknaren Lars Hillersberg, som bland annat gjort omslagsteckningen till den ökände judehataren Ahmed Ramis bok "Judisk häxprocess i Sverige" där förintelsen av judar under andra världskriget förnekas, verkar inte heller ha påverkat synen på socialdemokraternas trovärdighet som moraliskt högtstående antinazister.

Demokratins försvarare?

- förberedelse för revolution, beundran för tyranner och försvar av massmord

Socialdemokraterna försöker nu framställa sig demokratins försvarare mot de så kallade "främlingsfientliga krafterna" inget kunde dock vara längre ifrån sanningen. Bortsett från att man regerar med stöd från ett parti som fram tills alldeles nyligen var öppet kommunistiskt och som försvarat några av de mest blodsbesudlade terrorregimerna i världen, så har socialdemokraterna själva ett minst sagt tvivelaktigt förhållningssätt till demokratin.

Flera ledande socialdemokrater har de senaste decennierna uttryckt sitt stöd för kommunistiska tyranner och försökt släta över folkmord begångna av kommunistiska regimer. Den socialdemokratiska regeringen har även försett kommunistdiktaturerna i bland annat Kuba, Nordvietnam, Tanzania, Angola och Etiopien med otaliga miljarder kronor i stöd genom svenska biståndspengar.

Under det socialdemokratiska partiets ungdom var det också långt ifrån självklart att makten skulle vinnas med demokratiska metoder. När socialdemokraternas ledare Hjalmar Branting 1917 befann sig i Ryssland för att delta i hyllningarna av februarirevolutionen sade han till Bolsjevikernas tidning Pravda: "avgörandets dag närmar sig också för oss. Revolutionens eld tänds, jag känner den är nära, och det är vår brinnande önskan att vår kommer att bli som deras." (H. Lindqvist sid. 178)

Även Per-Albin Hansson som sedermera blev socialdemokratisk statsminister gjorde flera uttalanden som knappast kan tolkas på något annat sätt än att socialdemokraterna förberedde sig för en väpnad revolution. I sitt förstamajtal 1917 sade Per-Albin Hansson: " Även i vårt land har fåväldets timma slagit. Den ryska revolutionen har gjutit eld i våra sinnen. [...] en revolution agiteras inte fram. Den kommer när folket bragts till ett sådant läge, att det med eller mot sin vilja måste genom en resning söka en utväg. [...] Den mäktiga demonstrationsvåg som nu går genom landet, har ingivit borgarklassen en hälsosam skräck. Det är ett gott tecken att borgarna fruktar revolutionen. Det är icke heller ett tecken som förskräcker oss, att borgarna rusta sig mot revolutionen. [...] Väpnar sig borgarklassen mot oss, så skall de svaras med samma mynt [...]" (H. Lindqvist sid. 192)

Flera av socialdemokratins tunga namn vid den här tiden förespråkade alltså en revolution och faktum är att man vid ett partistyrelsemöte diskuterade huruvida en revolution skulle genomföras eller ej. Partiet bildade även ett revolutionsförberedande organ kallat "Arbetarkommittén", vilket senare av den socialdemokratiske partisekreteraren Fredrik Ström kom att beskrivas som "Den mest sovjetliknande institution som svensk socialdemokrati någonsin givit partiofficiell sanktion och ett av de radikalaste aktionsutskotten i svensk politik överhuvudtaget." (H. Lindqvist sid. 196)

Nu blev det ju lyckligtvis så att Sverige slapp uppleva en väpnad socialistrevolution, då socialdemokraterna lyckades erhålla tillräckligt stort folkligt stöd för att kunna genomföra ett fredligt maktövertagande och behovet av en revolution därmed försvann. Revolutionsromantiken och vurmandet för regimer som tagit makten med våld försvann dock aldrig helt ur partiet. Ledande socialdemokrater har vid ett flertal tillfällen uttryckt sympati för totalitära regimer världen över.

Birgitta Dahl som senare blev socialdemokratisk minister och riksdagens talman var tidigare ordförande för organisationen Svenska kommittén för Vietnam. När uppgifterna om den kambodjanska kommunistregimens folkmord spreds över världen avfärdade Dahl dessa som "lögner och spekulationer", samtidigt som hon försvarade förtrycket av kambodjanerna med motiveringen att "det var nödvändigt att snabbt få igång livsmedelsproduktionen och det måste krävas stora offer av befolkningen" (Tidskriften: Vietnam Nu nummer 2 - 1977). Under de fyra åren närmast efter kommunisternas massaker på den kambodjanska civilbefolkningen, då två av Kambodjas dåvarande sju miljoner invånare mördades, fortsatte Svenska kommittén för Vietnam med Birgitta Dahl som ordförande att stödja den kambodjanska mördarregimen.

En annan socialdemokratisk minister, Pierre Schori, har vid flera tillfällen lovprisat den kubanska kommunistdiktaturen och dess ledare massmördaren Fidel Castro. 1974 menade Schori att den kubanska regimen hade skapat ett "socialistiskt föredöme" för andra länder att ta efter och i en intervju i Sydsvenska dagbladet den 20 juli 1986, beskrev han Castro som "En av de största i samtidshistorien", en man med en "renässansfurstes drag" som är "för stor för sin ö." Denna positiva inställning till Kubas diktator delades troligen av den före detta socialdemokratiske statministern, Olof Palme, som var den ende västerländske stats- eller regeringschef som legitimerat Castros kommunistdiktatur, genom sitt besök i juni 1975 där tillsammans med Fidel Castro talade på ett kommunistiskt massmöte i Kubas huvudstad Havanna inför hundratusentals åskådare.

Olof Palme och en mängd andra ledande socialdemokrater var mycket starka motståndare till den amerikanska ockupationen av det kommunistiska Vietnam. Däremot var den socialdemokratiske regeringen direkt fientligt inställd de baltiska ländernas frigörelse från den sovjetiska ockupationen.

Socialdemokraternas utrikespolitiska talesman Sture Eriksson sade i en utrikesdebatt i riksdagen 1988: "De finns som eftersträvar ökad turbulens i det baltiska området. En moderat ledamot av riksdagens utrikesutskott [Gunnar Hökmark] ansåg för tre veckor sedan i en tidningsartikel att Sverige bör agera för att bryta loss Estland, Lettland och Litauen från Sovjetunionen. Det vore betänkligt om sådana utrikespolitiska stolligheter spreds utanför extremmoderatens krets." (Vänstern och tyrraniet - Per Ahlmark)

Vår nuvarande statsminister Göran Persson förefaller inte heller vara odelat negativ till kommunistiska diktaturer och deras ledare. Efter att först ha uttryckt sig berömande angående den "politiska stabiliteten" i det totalitära Kina beskrev han sedan den Nordkoreanske diktatorn och massmördaren Kim Jong Il som "[...] en livlig, påläst och öppen man" och när den vietnamesiska kommunistregimen efter en svältkatastrof delvis övergav planekonomin och öppnade upp för företagande och handel kallade Persson detta för "svinaktig kapitalism" (Sydsvenska Dagbladet 29 mars 2003).

Vid otaliga tillfällen har socialdemokraternas ungdomsförbund, SSU, ingått organiserade samarbeten med revolutionära kommunistiska grupperingar. I tidningen Metro den 13 december 1999 avslöjas det att SSU Malmö, under två år samarbetat med kommunistiska våldsgupperingar. Flera av SSU:s broderorganisationer hade dessutom stått under bevakning av SÄPO. En av grupperna, Autonomt Motstånd, hade i flygblad uppmanat till att bränna polisbilar och sabotera politiska byggnader. Autonomt Motstånd ingår i ett hemligt nätverk av vänsterextremistiska grupper och SÄPO ansåg att dessa grupper utgjorde ett potentiellt hot mot rikets inre säkerhet och medborgarnas trygghet. Strax därefter deltog SSU även i en kampanj kallad "Stoppa kommunisthetsen", vars mål var att sätta stopp för skolundervisning om kommunismens massmord, tillsammans med bland andra revolutionär kommunistisk ungdom, RKU.

Strax innan Göteborgskravallerna lät sig den lokale SSU-ordföranden, Gustav Martelur, intervjuas i RKU:s tidning, Rebell, där han till kommunisterna sade att: "Det är bra att vi kan enas över partigränser och gå sida vid sida"

Att hyllandet av kommunistiska tyranner och odemokratiska revolutionära metoder är vanligt förekommande inom socialdemokraternas ungdomsförbund framgår tydligt av följande utdrag ur SSU:s medlemstidning Tvärdrag:

"Det är uppenbart att det nu är hög tid för SSU-förbundet att inleda en omfattande satsning på den interna ideologiska skolningen. Detta synes uppenbart bland annat efter hårdföra diskussioner under och efter SSU:s mellanvalsläger om huruvida det är lämpligt eller inte att på SSU:s kursgård spatsera omkring med Lenin-knappar på rockslagen och att högljutt hylla revolutionära latinamerikanska kommunister." (Mikael Åström i SSU:s Tvärdrag 96/4)

"På det socialdemokratiska studentförbundets kongress i Örebro var ett av de mest omdiskuterade begreppen "revolution", vilket en oväntat stor minoritet ville föra in i principprogrammet. I debatten hänvisades till att studentförbundet borde återerövra revolutionsbegreppet från den vänster som tog med sig begreppet 1917." (Tvärdrag 1997/5)

Odemokratiska metoder

- valfusk, mordbrand, nattliga attacker och rekrytering av barnsoldater

Socialdemokraterna som nu skall "avslöja" Sverigedemokraternas "odemokratiska metoder" är med stor sannolikhet det parti som oftast figurerar i sammanhang där de demokratiska principerna har förtrampats. I bästa fall kommer man på en god andra plats efter sin samarbetspartner vänsterpartiet. Nedan följer en kort sammanställning av det socialdemokratiska partiarbetet de senaste åren:

Enligt Skånska Dagbladet den 29 september 1996, 8 november 1996 och den 13 november 1996, häktades en framträdande SSU-politiker för att ha anlagt en mordbrand i en Shellstation i Lund. Polisen fann vid en husrannsakan hos socialdemokraten bevis för ännu en annan Shell-attack i form av brev från SSU:aren till en kvinnlig vegan i Umeå.

När Sverigedemokraterna 1996 och 1997 försökte hålla torgmöten i Visby saboterades dessa av SSU:are som ringade in talarna och skymde dem med uppfällda paraplyer samt överröstade talen genom att blåsa i visselpipor.

En före detta SSU:are i Helsingborg som numera är aktiv i Sverigedemokraterna har avslöjat att han under sin tid i SSU fick betalt för att sabotera andra partiers valaffischer

Tidningen Aftonbladet rapporterar den 9 maj 1998 om att SSU tryckt och spridit falska moderataffischer, innehållande groteska lögner om partiet.

Den 23 juli 1998 rapporterar SVT om att 17 barn och ungdomar försvunnit från ett läger i Värmland som arrangerats av SSU:s kurdiska avdelning. Barnen återfanns vid ett skolningsläger för den kurdiska PKK-gerillan i Tyskland och den svenska polisen och Interpol misstänkte att de hade tänkt användas som barnsoldater i kriget i Kurdistan.

Den 20 september 1998 rapporterar TT att socialdemokraternas ungdomsförbund i Växjö har polisanmälts efter att ha vandaliserat moderata affischställ och valtavlor i staden.

Enligt Aftonbladet den 29 augusti 2000 har flera medlemmar i SSU polisanmälts för skadegörelse och ofredande av det moderata landstingsrådet i Laholm, Anne- Marie Brodén. Anmälan hade sin upprinnelse i att ett gäng berusade SSU:are attackerat Brodéns hem med stenar och flaskor. Ingen av stenkastarna uteslöts ur SSU, då deras handling inte ansågs vara ett brott mot stadgarna. Det mycket skakade offret Brodén kommenterade händelsen med orden: "Detta är inte värdigt en demokrati"

Enligt Blekinge/Karlshamn tingsrätt (B-1588-01 (R 7, 0454- 306609) stod två socialdemokrater inför rätta åtalade för flera olika former av valfusk i samband med kyrkovalet 2001. Enligt vittnen hade de bägge socialdemokraterna bland annat lurat äldre personer som ville rösta på Kristdemokraterna genom att erbjuda dem "hjälp" med röstningen för att sedan stoppa socialdemokratiska valsedlar i deras kuvert. Vid rättegången framkom uppgifter som tydde på att socialdemokraterna ägnat sig åt valfusk i varje kyrkoval sedan 1979.

I samband med valet 2002 framlades en mängd anklagelser om socialdemokratiskt valfusk:

När en sverigedemokrat i Gällivare strax innan valet skulle lägga ut valsedlar för partiet hindrades han av en socialdemokratisk valarbetare.

I Lomma blev sverigedemokratiska valarbetare vittne till hur personer aktiva i socialdemokraterna och ABF saboterade partiets valaffischer. När sverigedemokraterna försökte stoppa vandaliseringen var de mycket nära att bli överkörda av den bil som sabotörerna flydde i. Polisutredningen visade senare att bilen var hyrd av SSU-Skåne.

Den 4 september 2002 ertappades SSU:are på bar gärning då de var i färd med att stjäla valplakat från ett parti i Stockholmstrakten. När polisen kom till platsen uppdagades det att sabotörerna helt öppet använt sig av SSU:s officiella valbuss och att denna var full av stulna och vandaliserade valplakat.

I slutet av september 2002 kunde man i tidningen Expressen läsa en rad avslöjande artiklar om utbrett socialdemokratiskt valsabotage. "Falska samtal från s-högkvarteret", "Hemliga sabotageaktionen slog till mot moderaterna", "Fp drabbat: De spred ut att vi var ett rasistiskt parti", var några av rubrikerna. En känd före detta socialdemokratisk riksdagsman avslöjade i Expressen den 30 september 2002 att organiserade sabotagekampanjer var något som förekommit länge inom socialdemokraterna, men också att partiet har en väl utarbetad sabotageteknik vid tillfällena då man ämnar skapa en opinion mot ett parti eller mot en enskild person. Aktionerna skall dessutom ha diskuterats i partitoppen.

I början av november 2002 skakades Stockholms arbetarkommun av avslöjanden om att oegentligheter förekommit vid de interna valen av kandidater till stadsdelsnämnden.

Den 22 november 2002 rapporterade tidningen Aftonbladet om att socialdemokratiska politiker i Rinkeby vittnat falskt vid budröstning och förfalskat namnteckningar under riksdagsvalet. I Dagens Nyheter den 4 december avslöjade den före detta socialdemokratiska riksdagsmannen Juan Fonseca (som för övrigt av säkerhetspolisen misstänkts för att ha agerat chaufför åt den kommunistiska terrororganisationen Baader-Meinhofligan) att

en grupp socialdemokrater under ledning av riksdagsmannen Nikos Papadoupulos ägnat sig åt organiserat valfusk redan under valrörelsen 1998. Socialdemokraterna skall ha delat ut igenklistrade valkuvert med redan kryssade valsedlar i Stockholms invandrartäta förorter och i Grekland bland greker som återvandrat men behållit sina svenska medborgarskap. Fonseca hävdar också att valfusket var känt bland socialdemokraternas högsta ledning i Stockholm.

Enligt Aftonbladet den 28 november 2002 polisanmäldes socialdemokraterna av moderaterna för att ha ordnat ett falskt poströstningsmöte på ett äldreboende där det enbart fanns s-valsedlar att välja på.

Kriminalitet

- kvinnomisshandel, huliganbråk och eldöverfall

Hur stor andel av socialdemokraternas förtroendevalda politiker som är dömda för någon typ av brott går inte att säga. Mig veterligen är Sverigedemokraterna märkligt nog det enda parti som utsatts för denna typ av granskning. Skulle personer som begått brott innan eller efter de gått med i partiet räknas in i statistiken över kriminella socialdemokrater (vilket var fallet i Expo:s granskning av Sverigedemokraterna, som sedan publicerades av i stort sett samtliga av landets medier), då skulle siffran troligen bli ganska hög.

Klart är i alla fall att socialdemokraterna inte drar sig för att lyfta fram personer med ett brottsligt förflutet, vilket bland annat bevisas av att man lyfte fram den före detta värstingen Jan-Emanuel och den före detta grova våldsbrottslingen Paolo Roberto som riksdagskandidater vid det senaste valet och att man använde den före detta åldringsrånaren och svenskhataren DJ Mendez som dragplåster vid en del av sina möten. Klart är också att det inte är helt ovanligt att socialdemokratiska politiker är inblandade i grov brottslighet (jag bortser då från den politiskt motiverade brottslighet som berörts ovan). Trots att det är långt ifrån alltid som media tillkännager partibeteckningen på åtalade och dömda politiker kan man dock genom en enkel sökning på Internet finna exempel på socialdemokratiska politiker som varit inblandade i allt från grov kvinnofridskränkning till våld mot tjänsteman och skattebrott bara de senaste två åren. Här följer ett axplock:

Blekinge läns tidningar, BLT, rapporterar den 23 mars 2002 om en socialdemokratisk nämnsordförande i Karlshamn som står åtalad för grov kvinnofridskränkning efter att ha under flera år utsatt sin hustru för misshandel och hot.

En socialdemokratisk kommunpolitiker i Karlskoga står, enligt tidningen Brand även han åtalad för grov kvinnofridskränkning efter att ha misshandlat sin sambo strax efter valet 2002.

Tidningen Dagens Nyheter rapporterar den 6 mars 2003 om en socialdemokratisk kommunfullmäktigeledamot i Stockholm som dömts för våld mot tjänsteman.

Tidningen Aftonbladet rapporterar den 14 januari 2003 om att en före detta socialdemokratisk politiker gripits i samband med ett huliganbråk. Mannen uppges tidigare vara dömd för misshandel.

Enligt en artikel i Sydsvenska dagbladet den 30 maj 2002 står det socialdemokratiska finansborgarrådet i Malmö, Illmar Reepalu, åtalad för bokföringsbrott.

Enligt en artikel i tidningen Falukuriren den 1 juni 2002 är en socialdemokratisk politiker i Älvdalen misstänkt för skatte- och bokföringsbrott.

Enligt Tidningarnas Telegrambyrå, TT, den 14 mars 2002 har det uppdagats att en socialdemokratisk riksdagsledamot stulit 700 000 kronor från skattebetalarna.

Enligt Sveriges Television, SVT, den 11 juli 2001 dömdes en socialdemokratisk ex-politiker i Halmstad till tio månaders fängelse för grovt skattebrott. Mannen är tidigare dömd till 1,5 års fängelse för skattebedrägeri.

Enligt informationsdirektören vid Skånepolisen, Lars Förstell, den 16 juli 2001 greps en socialdemokratisk politiker i Tomelilla sedan han öppnat eld mot en grupp ungdomar. En av ungdomarna skottsbadades i ryggen och en annan i benet.

Mattias Karlsson Sverigedemokraterna